

II. találkozás

Téma: Megnyilvánulás

Szentírási szakasz: Jn 1, 1-4. 14a

Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága... S az Ige testté lett, és közöttünk élt.

Elmélkedés

Tetszik, hogy a „hallgatás” témája után a „megnyilvánulás” témája következik. Kezdjük az Igével, akinek hatalma van. Jézus a megtestesült Ige. A megtestesülés titka az Isten fönsége fölötti megrendülést eredményezi. Az Ige testté lett, és közöttünk élt. Jézus jelenléte az emberek között fenséges esemény. A megtestesült Ige az embereknek örömhírt hozott. Önmagát azzal igazolta, hogy sok jót tett. Hirdette a felebarát iránti szeretetet, miközben jóindulatra buzdított. Részesen volt a szűkölködő ember életének. Küldetését pedig a kereszten megvalósuló tökéletes áldozatával teljesítette be. Hatalmát pedig végül feltámadásával tanúsította. Ő az Ige, s szavainak hatalma van. Az Isten Szava erőteljes és hatékony. Isten a világot az ember iránti szeretetből teremtette. Főnséges szavának erejében alkotta meg. Isten szólt, és lett.

De mi a helyzet a mi emberi szavainkkal? Életünk folyamán sok szót mondunk ki. Vajon építő jellegű szavakról van szó, amelyek a békét és szeretetet terjesztik; amelyek Isten akaratát keresik és valósítják meg, s növekedéshez vezetnek? Mi a helyzet a szavainkkal?

A szavakkal képesek vagyunk építeni és rombolni, buzdítani és szégyenbe hozni, ellátni és sebet ejteni. Miért tudunk szavaink által ártani a másoknak? Úgy gondolom, túl sokat beszélünk, és kevesebbet teszünk, mint amennyit kellene. Azt szeretnénk, ha a többiek cselekednének, hogy ők igyekezzenek, s hallgassanak bennünket: ők, a többiek... Talán túl sokat beszélünk, és a cselekedetekre már nem marad tér, idő vagy kedv. Isten szavai azonban összefonódnak a tettekkel. Isten szólt, és lett; Jézus szólt, és csodák történtek. Szavaink is mindenképp tükrözzék a realitást és legyenek megvalósító szavak! A szó erejével legyen a teremtett világ harmonikusabbá hangolva körülöttünk.

Az Ige, aki testté lett, képes feltárni számunkra az élet valódi értelmét. Ha megtanuljuk hallgatni és megvalósítani Isten szavát életünkben, a világ felé fordulhatunk. Akkor képesek leszünk hirdetni a szavakat, amelyeknek hatalmuk van. Képesek leszünk kimondani a világot átalakító szavakat, s olyan szavakat, amelyek az Egyházat építik. Olyan szavak lesznek azok, amelyek összhangot teremtenek. Készen állunk arra, hogy hallgassuk és megvalósítsuk Isten szavát életünkben? Hiszem, hogy igen.

Az Egyház ma is hirdetheti Isten országát. A szavakon keresztül magát Istent kínálhatja, szintén önmegbecsülést, kölcsönös tiszteletet, elfogadást, gyógyulást. Olyan valóságot kínálhat, amely az emberi egzisztenciát valós értékekkel gazdagíthatja. Hirdetheti

a hit igazságait. A hit a meghirdetéséből fakad. A meghirdetés pedig hatalommal egyesült szavak eredménye. Ha azt szeretnénk, hogy az emberek ma is megeléjék életük értelmét, hirdessük Isten igazságait. Szavainkat igazolják tetteink, hiszen a hit cselekedetek nélkül halott. Élünk úgy, hogy szavainkat igazolják cselekedeteink, s hogy cselekedeteink alakítsák a világot.

Segítő kérdések az eszmecseréhez

Mindenkit buzdítunk, hogy megnyilvánulásuk alkalmával bátran és nyitottan szóljanak, tehát szabadon, igaz módon és szeretettel.

1. Milyen tapasztalataink vannak a „szabad, merész és nyitott párbeszéddel” plébániaközösségünkben?
2. Milyen feltételeket képzelünk el az efféle szabad, nyitott és merész beszélgetéshez?
3. Valami gátol-e abban, hogy az Egyházban alázatosan, de bátorsággal kimondjam nézetem?
4. Erőltetem-e másra nézetem vagy meggyőződéseim?
5. Ki beszél egyházközösségünk nevében?
6. Nincsenek-e negatív előítéleteim plébániánk belső életével kapcsolatban? Abban az esetben, ha vannak, miben rejlik azok oka, és milyen módon lehetne azokat felülmúlni?
7. Adódik-e lehetőség plébániáinkon és közösségeinkben a közös találkozásokra (a hívők egyes csoportjainak rendszeres találkozásai, stb.)?
8. Vajon a plébánia pasztorális tanácsának tagjai saját szemléletük alapján vagy mint azon plébániai közösségek képviselőit lépnek fel, akik nézeteit tolmácsolják az eszmecsere folyamán?
9. Közösségünk kapcsolatba lép-e a tömegtájékoztatási eszközökkel?